

A messzi-messzi szavannákon élt egyszer egy zsiráfcorda. Békében megfértek egymással, szépen legelésztek, hosszú nyakukat magasba nyújtva, vidáman csemegéztek a legmagasabb fákról is. Itt született Zseton, a zsiráf bébi. Alig jött világra, máris körülvették a többiek. A rokonok megcsodálták szép bundáját, homokszínű feltjait, ám időnként összenéztek, és bánatosan ingatták a fejüket. Mert a kis jövevény furcsa volt.

– Túl rövid a nyaka – suttogta egy idős zsiráf hölgy.

– Túl rövid? Hiszen nincs is nyaka – vihogott egy kamaszodó legényke.

– De igenis van nyaka – kelt a csemete védelmére a mamája. – Lehet, hogy még nem túl hosszú, de majd megnő – mondta bizakodva, és nyalogatni kezdte kisfia bundáját.

Teltek a napok, teltek a hetek, szépen cseperedett a kis zsiráf. Nőtt a lába, nőtt a füle, nőtt a teste. Csupán egyetlen testrésze nem nőtt. A nyaka.

Míg a többi zsiráfgyerek ügyesen tépkedte az akáciafa szűrős leveleit, Zseton kénytelen volt beérni az alacsonyan fekvő hajtásokkal, és mások segítségére szorult, ha egy-egy ízletesebb gyümölcshöz szeretett volna hozzájutni. Óvodába járt, mint minden kysziráf, de nem érezte jól magát. Ugyanis a zsiráfgyerekek csúfolták, bántották.

– Hahó, te nyakatlan, ezt kapd el! – hajigálták a feje fölött a labdát, és hiába nyújtózkodott, semmiképpen nem érhetette el. Elhúzódott tőlük, igyekezett elkerülni őket, és inkább csak a pálya széléről figyelte a játékukat. Szülei gondterhelten nézegették.

– Jaj, mi lesz így vele később? – aggódott az anyukája.

– Hogy éri el a leveleket, a gyümölcsöket?

– Hogy fogja így megvédeni magát? Nem tud majd rangot, helyet szerezni magának – sópáncodott az apukája.

– De nagyon ciki ez! Nem illik a családukba! – kiáltozták a testvérei.

– Micsoda dolog, nem szégyellitek magatokat?! – ripakodott rájuk a nagymama. – Tessék segíteni a kicsinek! Ha nem éri el a gyümölcsöket, szedjétek le neki és etessétek meg! Rajta, lássam!

A testvérek kelletlenül nekiláttak a feladatnak, és elkezdték szedegetni a fáról a gyümölcsöt.

– Tessék, kapd el! – kiabált az egyik, és fejbe dobta Zsetont.

– Itt van, nesze, fogd meg! – rikkantotta a másik, és egymás után hajigálták felé a gyümölcsöket.

Zseton riadtan kapkodta a fejét, jobbnak látta, ha kereket old. Leült, és csak messziről figyelte a többieket.

– Mi lesz velem? Hogy élhetek barátok és segítség nélkül? – sóhajtott. Bánatosan üldögélt, fejében

cikáztak a gondolatok Vajon mihez kezdjen most? Menjen vissza a családjához? Törődjön bele, hogy folyamatosan segítségre szorul? Vagy éljen inkább egyedül a veszélyekkel teli szavannán?

Egyik megoldás sem tűnt igazán jónak. Ekkor eszébe jutott egy történet, amit az óvodában hallott. Az óvó néni mesélt nekik egy nagy tudású, csodatévő emberről, aki nagyon sok állaton segített már. Meg tud gyógyítani törött lábú madarakat, képes elállítani vérző sebeket. Messze földről is felkeresik őt a segítségre szoruló állatok

– Ez az! – pattant fel Zseton. – Nem megyek vissza a zsiráfcsordához. Megyek, és megkeresem a tudóst! Ő biztos ismer valami nyaknövesztő varázslatot!

Nézett balra, nézett jobbra, aztán elindult előre. Ment, mendegélt egészen addig, mígnem besötétedett. Közben egy kis dalocskát énekelt.

